

Herren ser dine Beje.

Romantisk Skildring efter det Franste

af

Carl Herman.

(Fortsat fra No. 10.)

"O, hvor det er sørgeligt," udbød Ghonchon med et haanligt Smil, "at jeg ikke længer er den lille Gaas, der troer enhver hellig Forfærdelse, som Grev Boisfleyry udstæber. Jeg skal daadlig kende Deres Filurrier, gamle Kæmpelids, hvis jeg vilde tro den Snak, De forvante op med. Nej, Ghonchon er kløgere end som saa, og naar Marie kommer tilbage, skal jeg uden videre rive Masten af Dem, forat hun kan vide at tage sig iagt."

"Ghonchon, vær nu fornustig! Herregud, man er saa ung, og Ungdommen, ved De, maa rase ud."

"Gud maa vide," udbød hun, "hvornaar De bliver gammel, siden De kalder Dem ung, naar De er otte og halvtredsindstyve Aar, og ikke har andre Haar paa den Skaldebde Jøse end dem, som Frisuren har været dum nok til at betro Dem."

"Lille Ghonchon er bitter idag. Herregud, lad os være enige. Vil De fortælle mig i, at jeg søger at more mig, naar De selv har foretaget mig med det gode Eksempel. Tro mig, Ghonchon, De var min første Kjærlighed, og det er kun for at dulme min store Hjertesorg over Tabet af Dem, at jeg har kastet mig ud i Videnskabens og Lærlingens rivede Matrosom. Naar jeg skal være ærlig, har Degiættet rigtigt med HenSyn til min Narværelse her, men istedetfor at lægge mig Hindringer i vejen, burde De yde mig en hjælpsom Haand for vort gamle Venstabs Styld, og tro mig, jeg skal ikke være utaknemmelig."

"Aldrig i Evighed! Det er altsaa ikke nok med at jeg selv er bleven stjæret i Ulykke, men jeg skal nu ogsaa bidrage til, at Anden kunne blive det. Gaa pøjskkelig herfra, jeg befaler Dem det, hvis De ikke vil udsætte Dem for en kransekærlig Skændes Spot og Hævn!"

"Naa, naa, lille Ghonchon, vær nu fornustig, tro mig, jeg skal vise mig erkendelig!"

I dette Øjeblik kom Marie og Pierrot ind.

"Det er den Herre, Pierrot, der sønner vor Afstignelse," udbød Marie idet hun pegede paa Greven.

"Jeg beder om Forladelse, mit smukke Barn, jeg har blot ubedt mig Deres Afstignelse," afbrød Boisfleyry, idet han med sin Betøning paa Ordet "Deres" tydeligt viste, at han ikke havde nogen Brug for Pierrot.

"Det maa dog faa den være," bemærkede Pierrot tortsnart, "Marie kan Angenting bestille uden mig."

"Kan De da hørken synge eller danse Solonumre?" udbød Greven nu henvendt til hende.

"Selv om jeg kan danse og synge alene behøver jeg dog Accompanement."

"Det er jo højt fatalt. Naa, man kan ikke sætte sig op imod det Mundgaalige, men maa finde sig i Skjæbnens Tilfælde. Hvormeget forlanger De nu for Deres værdifulde Afstignelse?"

Opmuntret til at svare ved et meget talende Blik af Marie, udbød Pierrot ivrigt:

"O Napoleons' dør til os Hver og saameget Mad og Drikke vi kunne saa Bugt med."

Denne sidste Forbring fremkaldte en lille Latter-Trio mellem Greven, Marie og Ghonchon, indtil endelig den Første afbrød Munterheden ved at sige:

"Soireen skal være paa Torsdag Aften, Lad mig se, De kommer bestemt Kl. 10 og jeg lover Dem, at De i alle Maader skal blive tilfredsstillende; min Søster, Hendes Naade Marquisen af Sivry, har samme Principer som jeg, vi belønne enhver Villighed glimrende. Aa revoir!"

Efterat have henvendt den sidste Forfærdelse til Marie, der ikke forstod dens Betydning nær saa godt som Ghonchon, tog Greven Afsted med al den Nebladenhed, han turde lægge i sit Væsen ligeoverfor saa "lave" Personer i Samfundet.

Da han var gaaet udbød Ghonchon:

"Jeg tager med derhen." "Hvad? Hvadbegager?" udbød Pierrot, der syntes at dette var et temmelig drigtigt Forlangende, sig det igjen, Ghonchon!"

"Har Du noget derimod, Marie? Jeg kan synge og danse som Du og Selvfølgelig vil vist ikke tage det fortrydeligt op, at Tre assisterer for samme Betaling som to."

"Vi skulle altsaa dele med Dig!" udbød Pierrot.

"Nej, lille Onierping, jeg vil ikke have noget derfor, det er blot for min Moders Styld at jeg gør det. Ikke sandt, Marie, jeg maa nok?"

"For mig gjerne."

"Og hvad Dig angaar, Pierrot, faar jeg vel ogsaa nok din Tilbedelse, hvis den forefflen behøves. Grev Boisfleyry er en saa lissig og underfundig gammel Hane, at Du vilde have stor Besvær med ene at vaage over det lille Hønschen og det derfor ikke afvejen, at jeg ogsaa er der."

"Forat passe paa Marie," udbød Pierrot læende, "Moen skal vogte Faarene! Være Du kan passe paa Dig selv, for Marie skal Du ingen Betyrninger have saalænge jeg er hos hende."

Med disse Ord forlod Pierrot stolt Værelset og lod de to Piger være ene.

Ghonchon forblev dog ikke længe hos Marie, da det alt var bleven mørk Aften, og da hun ikke turde gøre Regning paa at blive fulgt hjem af Pierrot, hvem hun usforvarende var kommen til at tilføjede en Kransekærlig.

"Du ser naturligtvis herop imorgen igjen," udbød Marie, "kom Du saalænge, Du selv har Lyst. Du skal ikke bryde Dig om Pierrot, hans Fortrydelse gaar ligesaa hurtigt bort som den kommer. . . . Naa, god Nat, min Pige. . . ."

"O, hvor jeg glæder mig til paa Torsdag Aften," sagde Ghonchon, idet hun kulkede Øren efter sig.

Da Andre en halv Time senere aflagde Marie et lille Besøg, fortalte hun ham om Engagementet til paa Torsdag Aften, hvorover han tilsyneladende blev meget ilde tilmode,

uden at han dog vilde angive nogen Grund dertil, ligesaa lidt som han vilde motivere, hvorfor han gav Marie det Naad "endelig ikke at tage derhen". Da hun hertil svarede, at hun ikke kunde bryde sit Løfte, forlod han Værelset i en meget heftig Sindstemning, hvilket bevirkede, at Marie ikke den Nat kunde lukke sine Øjne for Graad.

Vi skal senere nærmere forklare den naturlige Grund til Andres Afkærd.

Sjette Kapitel.

Soireen.

Marquisen af Sivry var en Dame af den ægte gamle Skole, der kun med Harme og Uvillie saa de æroerdige Traditioner traadte under Fødder af den nye Slægt, hvem Revolutionen havde lært, at Menneskene ere lige for Gud og at intet andet Adelspatent havde Betydning eller Krav paa Agtelse, end det man tjøbte for Dyd og gode Jdrætter. Hvad der navnlig ophidsede Marquisen mod "de nye Jbeer", var den Dmstændighed, at det nu taales, at en Uelig giftede sig med en Borgerligfødt, hvorved al ægte Adel til sidst vilde blive aldeles udvislet. Hun vedkjendte sig i saa Henseende at være en Tilhænger af den gamle Tids forærgelige Lærdom, at en Adelsmand heller maatte have hundrede Matresser end en retmæssig borgerligfødt Husfrue.

Hendes ædle Fr. Broder, med hvem vi alt have gjort et flygtigt Bekjendtskab, tilhørte ogsaa for en stor Del Pudderparvykernes og Knabenkæderens Tidssalder og Tankemaade, men hans stadige Færd med de "nedrige" Klasser i Samfundet, havde gjort ham mere modtagelig for de nye Lærdomme end Søsteren, ja, vi tør frit paastaa, at hvis en Dame med en syrelig Formue tilbød ham sin Haand, vilde han flaa til, hvad enten hun var født i en Greves Salon eller en Krammers Butik. Ligeoverfor Søsteren vedkjendte han sig dog ikke saadanne affjælgelige Skætterier, men sagde "Ja og Amen" til alle hendes Udsald med den forberedte Verden, hvis største Fordærvelse nærmest bestod i dens Ikke-Anerkjendelse af Adelsens Forrettigheder fremfor de andre Samfundsclasser.

For ikke endmere selv at udbrøde Naaheden og Vansmaagen i Tidens Ansvulser, havde Marquisen allerede udsøgt sin Søn en Brud, der naturligvis var udsprungen af en højadelig Slægt, men besynderligt nok syntes den unge Hr. Marquis ikke i alle Maader at paastjønne sin Moders Bestræbelser efter Fortjeneste og han hørte aldrig Tale om Partiet uden at han tydeligt lod Moderen forstaae, at hvor stor end hans personlige Agtelse kunde være for Comtesen, var den dog ikke stor nok til at han kunde betoemme sig til at elste og ægte hende.

Den unge Vikonte var kun et daarligt Bevis for den Sætnings Nigtighed, "at Vælet aldrig falder langt fra Stammen", thi i alle Maader stod han i skarp Opposition til Moderens og Dnkelens forældede Ansvulser. Som alle sin Tids unge Mennesker sølte han sig opløst af Frihedens Ideer og han gaa netop i det, som Moderen mest forpønte, nemlig Oppøvelsen af Standsforskjellen imellem Adelen og "de Andre" en af de vel signelfæstige Omvæltninger, hvis Frugter skulde komme Efterverdenen tilgode. Han for sit Vedkommende vilde derfor heller ikke være utilbøjelig til at ægte en Borgerpige, hvis han traf en saadan paa sin Livsbane, ja man fortalte endog, at han havde afslagt et heiligt Løfte paa, aldrig at ægte nogen adeligfødt Dame, for ikke selv at bidrage Sit til de forældede Ansvulders Velgørelse. Hvorvidt dette var sandt eller ikke, skulde vi ikke kunne sige, men det staaer dog ikke udenfor Mulighedens Kategorie, naar man kender hans Principer og politiske Meninger. Derimod maatte da den Fortælling, som Enkelte gav tilbede, se, at de havde set den højadelige Vikonten færdes mellem Folket, iført en Arbejdsblouse, anses for at være altfor overdreven.

Den tusindtungebe Nama havde ogsaa vidst at faae disse Historier fortalt i Marquisen af Sivrys Salon, og det var derfor, at Hendes Naade satte alle Sejl til for at faa Vikonten lykkelig og vel i Vgteskabets Havn. Da hun vel vidste, at det ikke kunde nytte hende at bede ham selv om at frie til Comtesse d'Harincourt, paatog hun sig det byrdesfulde Huerd, som hun udførte med faamegen diplomatisk Dygtighed og Delikatesse, at hun ved sin Hjemkomst kunde bjestene sig af Cæsar's berømte Ord: "Veni, vidi, vici". Phillip, saaledes hed den unge Vikont, kunde dog ikke give sin Moder Medhold i, at der var "vundet" Noget ved denne Ambassade, og han erklærede usforbeholdent, at han aldrig i Evigheden ægtede Comtesen.

"Men det er min bestemte Villie," erklærede Marquisen, "og jeg haaber den bliver respekteret."

"Hvor stor sønlig Agtelse, jeg end har for Dem, kan jeg dog i nærværende Tilfælde ikke aldeles høje mig for denne Villie," sagde Phillip paa en alvorlig, men dog ærbødig Maade.

"Vil Du altsaa bedrøve og beskæmme din Moder, Phillip."

"Jeg vil haabe, at Gud altid vil beskytte mig imod nogenfindet at skulle beskæmme Dem, og med Deres Tilbedelse ser jeg ikke, hvorledes min Vægning i dette Tilfælde kan beskæmme Dem."

"Erindr Du da ikke, at det er mig, der paa dine Vægninger har anholdt om Comtesens Haand, og indser Du da ikke, at en Vægning nu fra din Side vilde stille mig i et beskæmmande Lys?"

"Det smærter mig særdeles, at De har gjort Dem skyldig i denne Overførelse. Jeg er tilfulde overbevist om, og er Dem indberlig taknemlig derfor, at De har havt mit Vel for øje, idet De søgte at knytte denne Forbindelse, men jeg vilde have været Dem endnu mere taknemlig, hvis De forud havde meddeelt mig Deres Plan."

"Jeg har saa ofte sagt Dig, Phillip, at det var mit Ønske og min Villie, at Du skulde ægte Comtesen."

"Og jeg har hver Gang ærbødigst tilkendegivet Dem, hvormeget denne Forbindelse færd imod mine Tilbøjeligheder —"

"Og af hvilken Grund, Phillip? Hvad har Du at erindre imod Comtesen? Er hun ikke ung, smuk, aandrig, rig og af ædel Høfkomst?"

"Jeg benægter ingenlunde at Comtesen i visse Henseender kan kaldes et kvindeligt Ideal, men jeg betvivler i enhver Henseende, at hun er et passende Parti for mig. Hun er opdragen med Fordom i Hjertet mod Ansvulser, som jeg i alle Maader agter og billigere."

"Og hvilke ere da disse Ansvulser?"

"Jeg har oftere tilkendegivet dem. Jeg er t. Eks. en decideret Modstander af Alt hvad der hedder Kastevæsen og Standsrettligheder."

"Saa er det dog sandt, hvad man hvidstjer i Krogene, at Du aldeles fornægter din Høfkomst og at Du heller søger Umgang med Folk af de laveste Samfundsclasser end med dine Lige. Du har altsaa aldeles forglemmt, at det Naad, Du bærer, staaer skrevet i vor Fædrelands Historie med usorgjængelig Skrift, og at Du stylder dine Fædres Minde at følge det glørværdige Fødsprog, de have anvist Dig."

"Jeg har ingenlunde forglemmt, at mine Forfædre have gjort sig bemærkede ved at lade haant om Folkets naturlige Rettigheder, og min hele Higen og Tragten gaar ud paa at gjøre denne Forføelse god igjen."

"Du er bestemt syg, Phillip. . . . de Ansvulser, Du der udtaler, og den Forbømmelse, hvormed Du omtaler din Slægt og dit Naad, opdøvendiggjøre at jeg taler vor Læge. . . ."

"Ah, De troer at jeg er forrykt, fordi jeg nærer Jbeer, som ere Deres modstribende. . . . nej, jeg er fuldkommen Herre over mig selv og det er i Kraft heraf, at jeg endnu engang siger: Jeg agter aldrig Comtesse d'Harincourt."

Med disse Ord forlod Phillip Salonen.

Da Grev Boisfleyry nogle Minutter senere traadte ind, fandt han sin Søster i en meget heftig Sindstemning og han troede endog at kunne bemærke friske Spor af Taarer paa hendes Kinder.

"Hvad fattes Dig, Herminie," udbød han forbauset og tilføjede i en halv ironisk Tone: "Har Modehandlerinden narret Dig med et ny Kjole?"

"Al nej, min Ven. . . . det er noget endnu Skrækkeligere."

Boisfleyry, der tilsyneladende var i et meget oprømt Lune, udbød:

"Hvorledes. . . . gives der noget endnu Skrækkeligere end at blive narret af sin Modehandlerinde."

"Jo, og det er at blive narret af sin egne Børn. Min Gud, hvor jeg dog er uheldig."

"Hvad behager, Søster, har Du Efterkommere i Pluralis; jeg som altid har staaet i den Forvæning, at Singularis var tilstrækkelig."

"Spøg tilfide. . . . her gælder det en alvorlig Sag, som Du maa hjælpe mig at rede mig ud af. Talen er om Phillip."

"Ah, min Neveu, den elstørdige Galning."

"Hvad Elstørdigheden angaar, da er Du lidt paa Vilbør, derimod ikke med HenSyn til Galskaben."

"Hvormeget maa han dog ikke have forsynet sig, siden selv min naadige Fru Søster, hans ellers Alt tilgivende Moder, for dømmet ham."

"Hør og bøm selv!"

"Jeg et luttet Dre."

Marquisen referede den nyglit stedfunde Samtale, som Greven naturligvis fandt var horribel, nærmest fordi Phillips Vægning ved at forlove sig med Comtesen umuliggjorde forlovelsesgildet og den dermed forbundne Opdræden af Marie Laustot. Marquisen og Greven havde nemlig tilslabt sig at træffe Forberedelserne til Festen uden at tænke sig Muligheden af nogen Contraplaacat.

"Hvad skal jeg nu gjøre?" udbød endelig Marquisen.

"Han maa tvinges."

"Han er myndig."

"Sy for ham, tilgiv, at jeg bander! Det var en slem Dmstændighed, vilde jeg have sagt. Men det gaar ikke an, at Du højer Dig, og fremfor Alt gaar det ikke an, at sende Comtesen en Kuro, tilmed da vi selv have friet. Det vilde være en skrækkelig Standsale og blive Ojensstand for hele Verdens Spot og Afsty."

"Det er ogsaa min Mening. O, min Gud!"

"Lad mig orbe den Sag, Søster. Jeg vil tale med Phillip og finder vel nok paa et Middel til at omvende ham til det Bedre! Hør, det er sandt, jeg skulde absolut bruge 500 Franks, dem maa Du lade mig faa."

"Broder, Du er en daarlig Husholder. . . ."

"Spillegjæld, lille Søster! Spillegjæld er Vregjæld!"

"Ja, ja. . . . her har Du en Anvisning paa Banquieren. . . . men gaa nu straks ind til Phillip."

"Jeg iler."

"Gud give, min Søn ogsaa havde Spillegjæld, saa saa jeg dog, at han idetmindste i dette Punkt ikke vanslågede sine ædle Forfædre paa," udbød Marquisen, da hun var bleven ene.

Greven rystede, signligt talt, det aristokratiske Styv af sine Sandaler inden han gik ind til Phillip, hvis demokratiste, næsten plebeiske Ansvulser vare ham velbekjendte, og for en stor Del ikke ildeklængende. Stod Boisfleyry end i Retninger som Repræsentant for en founnden Tids Fordomme, var han dog i andre, navnlig cyniske Henseender, en Djævelslig Mand.

"Goddag Phillip," udbød Dnkelen, idet han kastede sig i en Lenestol, "har Du først og fremmest en Cigar?"

Efter at have erholdt det Forlangte udbød han:

"Du ser Hansens arrig ud idag lille Phillip! Hvad er det for øjen?"

"Jeg har nyglet havt en Scene."

"Med hvem?"

"Na, det ægger mig saa forskrækkeligt. De kan tænke Dem, Moder —"

"Ah, har Mama været slem."

"Hun vil absolut have, jeg skal gifte mig med Comtesse d'Harincourt."

"Herregud, den Ulykke er da ikke saa stor! Det er jo en charmant Pige. . . ."

"Men jeg søler ingen Tilbøjelighed for hende."

"Phillip, er Du en ung Mand? Ha, ha, ikke søle Tilbøjelighed for en sand Venus?"

"Jeg sværmer ikke for det Antike."

"Vah, Pigen er ung."

"Men hun har slemme antike Ansvulser, kjære Dnkel."

"Hoorledes, kjære Neveu?"

"Na, De ved meget vel, at hun er ligesaa orthodox Aristokrat som jeg decideret Liberal. Tro mig, hun vilde kun slet være tjent med at faa mig til Mand."

"Min Herre," udbød Greven med comisk Afsord, "maa jeg bede Dem afholde Dem fra Vagvastelse af min Neveu Marquis Phillip de Sivry."

"Jeg gjentager det dog, hun vilde være daarlig tjent med mig, thi hvad skal hun med en Mand, der ikke elsker hende; hun kan vist faa Mange, som gjør det."

"Men saa elst hende da, elst hende, dit Hjerte er da vel ikke anderledes stabi end Andres."

"Det er umuligt."

"Og hvorfor, kjære Neveu?"

"Fordi jeg — elsker en Anden."

"Død og —! Sy, der havde jeg nær bandet! Men hør for i al Verden har Du dog ikke sagt det før, kjære Phillip, at din værdige Fru Mama kunde have truffet et Valg, der søarede til dine Ønsker."

"Hvad kunde det hjælpe? Den Kvinde, jeg elsker, staaer udenfor vor Sphære."

"Ah, jeg forskaar det! Hun er vel ved Hove? som om en Marquis de Sivry ikke kunde agte hvem Pøkker det skulde være! Jeg er tilfreds om det saa er en Prinsesse af Blødet."

"Ha, ha, kjære Dnkel. . . . Deres Fantasi befinder sig i for høje Regioner."

"Saa laer vi den dale, kjære Neveu! Er det en Hertuginde? Har Du ikke læst paa Stamtavlen inde i Bibliotheket, at din glørværdige Onkelsøster, Marquis de Sivry ægtede Hertuginde af d'Amptes?"

"Det var ikke vel gjort af ham, efter mine Ansvulser! Nej, bedste Dnkel, forat spare Dem al videre Gaadegjætning, vil jeg straks erklære Dem, at den Kvinde, jeg elsker, hørken er Prinsesse eller Hertuginde, ja, hun er ikke engang af Adel —"

"Sy, for Pøkker! Hør Phillip, jeg holder ikke meget af at blive holdt for Nar."

"Gud bevare mig for Sligt. Det er mit ramme Afsord."

"Det kan jeg, principielt taget, ikke tilgive Dig, Phillip. Na, men vi kunne jo gaa paa Akkord med Alting, om det saa er vor Samvittighed og jeg beder Dig derfor forklar mig, hvilke Kvaliteter din Borgerflamme har forud for den forsmaaede Comtesse. Til en Begyndelse er hun vel endnu mere rig end denne?"

"Nej! Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at om jeg end vilde foragte mig selv, hvis jeg med mine demokratiske Ansvulser ægtede en Adelsbame, vilde denne Foragt, dog ikke kunne maale sig med den, jeg vilde søle mod mig, hvis jeg ægtede en Borgerdame for hendes Penges Styld. Jeg ved nok, at der findes saadanne Uslinger blandt vor Stand, som sælge deres adelige Navne og Titler for nogle syblte Pengefækk, men til deres Tal vil aldrig Phillip de Sivry komme til at høre."

"Naa, naa, lille Neveu, flaa lidt koldt Vand i det hede Blod, lad os tale om Tingene uden Uterhed og Bitterhed. Vis mig den Fortrolighed, at sige mig, hvem denne lykkelige Døbelige er, som Du har kastet dine Øjne paa, og tro mig, jeg skal af al Formue assistere Dig. Jeg for mit Vedkommende er ikke saa tras aristokratiske, som Du maaste troer, og jeg har megen Agtelse for den yngre Slægts politiske og sociale Ansvulser. Naa, hvem er saa din lille Guldfugl?"

"Da De kommer mig imøde med saamegen Venlighed, vil jeg gjøre Dem til min Fortrolige og Raadgiver i denne delikate Sag, men det siger jeg som Forord: 'Naad mig, hvordan De vil, men fraraad mig ikke!'"

"Ha, ha, en prægtig Betingelse. Nuvil, fortæl saa og jeg lover at skænke Dig et villig Hjælp, forsaavidt mine Evner strække til. Apropos om Evner, hør, Phillip! Jeg er i en banfat Knibe for 500 Franks, kan Du ikke lade mig faa dem, for jeg vil ikke bede din Moder berom."

"Gjerne, kjære Dnkel," udbød Phillip og rakte Greven 5 Noter, som denne med et smil smilte i sin Lommebog.

"Begynd, nu kjære Neveu."

"Ja, Historien er fortalt i meget faa Træk."

"Begynd, begynd, jeg sidder som paa Raale af Nysgjerrighed."

Phillip fortalte da følgende:

"Som De erindrter, besøgte jeg forrige Aar Moders Gobs over i Savoyen, hvor jeg tilbragte hele Foraarsiden. Hvor behageligt et Opholdssted vort Gøds nu end kan være, falder det dog ikke ret i min Smag, da Parisere ikke i Langden kunne undvære den yndige Stenbro og de milelange Huskrækker. Jeg er ikke Poet nok til at kunne finde noget videre Tiltrækkende ved disse nøgne Næge, mørke Skove og pjankede Søer, og jeg havde forlangt rystet Styvet af mine Sandaler og vendt tilbage hertil, hvis jeg ikke havde lagt Mærke til, at jeg pludselig var bleven forefættet i en Landsbjørnsøjhed, som jeg oftere havde set paa de Ekstortioner, den affjælgelige Skjebomsbød tvang mig til at gjøre i Omegnen. Jeg fik dog aldrig talt med Pigen, da Forældrene, nogle særdeles rebellige Forpagterfolk, vogtede over deres lille Vædelsien med en Gniers hele Omhyggelighed. Og dertil var der ogsaa den fulbeste Anledning. Hun var et substandigt Ideal af kvindeligt Skjønhed, en Skjønhed, jeg aldrig, end blot tilnærmelsesvis, har set fremstillet af de største Mestere. Hun var en sand Engel — naa, De ler, Dnkel. . . ."

Ja, en Engle fer altid Idealer og Engelen i sin Kjærligheds Gjenstand! Jeg vovede aldrig at nærne mig Pigen, og til at gjøre ligefremme Erklæringer ligeoverfor Forældrene havde jeg hørken Lyst eller Mod, dels af HenSyn til min Moders Fordomme mod de Ikke-Adelige, og dels af Frygt for at blive misforstået.

(Fortsættes.)